

M. Russell Ballard elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Maradjatok a csónakban, és kapaszkodjatok!

Ha mindig az Úrra összpontosítunk, páratlan áldás ígéretét kapjuk.

Nemrégiben egy barátom hajótúrára vitte a fiát a Colorado-folyón a délkelet-utahi Zuhatag-kanyonon át. A kanyon közismert a 23 kilométeres gyors sodrású szakaszáról, amely különösen veszélyes lehet.

Kalandjukra felkészülésként tüzetesen átnézték a nemzeti park honlapját, amely fontos információkat tartalmaz a személyes felkészülésről és a gyakori, de rejtett veszélyforrásokról.

A túra elején az egyik tapasztalt túravezető áttekintést adott a legfontosabb biztonsági utasításokról, kihangsúlyozva három szabályt, amely biztosítja majd a csoport biztonságos átkelését a zúgókon. „Egyes számú szabály: maradjatok a csónakban! Kettes számú szabály: mindig legyen rajtatok mentőmellény! Három számú szabály: mindig két kézzel kapaszkodjatok!” Aztán újra elismételte, még nagyobb hangsúllyal: „Mindenekelőtt emlékezzetek az

egyres számú szabályra: maradjatok a csónakban!”

Ez a kaland a halandó utazásunkra emlékeztet engem. Legtöbben megtapasztalunk olyan időszakokat az életünkben, amikor igen nagyra értékeljük az élet csendes vizeit. Más-kor sodró árban találjuk magunkat, amelyek jelképesen igencsak hasonlítanak a Zuhatag-kanyon 23 kilométeres szakaszán örvénylőkhöz – e kihívások lehetnek fizikai vagy mentális egészségi problémák, egy szeretett személy halála, összetört álmok és remények, vagy néhányak esetében akár hitbéli krízishelyzet, amikor szembesülnek az élet gondoljaival, kérdéseivel és kételyeivel.

Jóságában az Úr segítséget biztosít, például egy csónakot; alapvető felszerelést, amilyen a mentőmellény; és tapasztalt folyami túravezetőket, akik utat mutatnak és biztonsági utasításokkal látnak el, hogy segítsenek végighaladnunk életünk folyóján és elérnünk a végcélunkat.

Gondoljunk csak az egyes számú szabályra: maradjatok a csónakban!

Brigham Young elnök gyakorta használta a „Sion jó öreg hajója” metaforát Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházára.

Egy alkalommal ezt mondta: „...az óceán közepén [vagyunk]. Jön egy vihar, és a tengerészek azt mondják: nehezen bírja a hajó! – Én nem maradok itt – mondja az egyik –, nem hiszem, hogy ez Sion hajója. – De az óceán közepén vagyunk. – Nem érdekel, nem maradok itt! Leveszi a kabátját és leugrik a fedélzetről. Meg fog fulladni? Igen. Így van ez azokkal is, akik elhagyják ezt az [egyházat]. Ez »Sion jó öreg hajója«, maradjunk hát rajta!”¹

Young elnök egy másik alkalommal azt mondta, aggódik amiatt is, hogy az emberek eltévelyednek akkor, amikor áldottak – amikor jól megy a soruk: „Nyugodt időben megesik, amikor Sion jó öreg hajója lágy szellőben vitorlázik, [és] minden csendes a fedélzeten, hogy néhány fivér ki akar evezni a bálnavadászatra használt csónakokban, hogy ...ússzanak egyet; néhányan megfulladnak, mások elsodródhatnak, és megint mások visszajutnak a hajóra. Ragaszkodjunk az öreg hajóhoz, és ő [biztonságban] elvisz minket a kikötőbe; nincs mitől félnetek.”²

Végül pedig erre emlékeztette Young elnök a szenteket: „Sion jó öreg hajóján vagyunk. [Isten] áll a kormányrúdnál, és ott is fog maradni. [...] Minden jó, zengjünk halleluját, mert itt az Úr. Ő irányít, Ő vezet és utasításokat

ad. Ha az emberek fenntartások nélküli bizalommal vannak Istenük iránt, és soha nem térnek el szövetségeiktől, sem Istenüktől, akkor Ő megfelelően vezetni fog bennünket.”³

Mindazon kihívások tükrében, amelyekkel mindannyian szembenézünk manapság, hogyan tudunk fennmaradni Sion jó öreg hajóján?

Megmondom nektek. Folyamatos megtérést kell tapasztalnunk azáltal, hogy gyarapítjuk a Jézus Krisztusba vetett hitünket és az evangéliuma iránti hűségünket egész életünk folyamán – nem csupán egyszer, hanem rendszeresen. Alma ezt a kérdést tette fel: „És most íme, azt mondom nektek, testvéreim, hogy ha megtapasztaltok már egy szívbeli változást, és ha éreztétek már úgy, hogy a megváltó szeretet énekét szeretnétek énekelni, akkor azt kérdezem, hogy tudtok-e most úgy érezni?”⁴

Napjaink tapasztalt folyami vezetőit az egyház apostolaihoz, prófétáihoz, valamint a sugalmazott helyi papsági és segédszervezeti vezetőkhez hasonlíthatjuk, akik segítenek biztonságban elérnünk a végcélunkat.

Nemrégiben egy új misszióelnökök számára tartott képzésen beszéltem, ahol ezt a tanácsot adtam ezeknek a vezetőknek:

„Tartsátok a misszió szemét az egyház vezetőin! [...] Mi nem fogunk és... nem is tudunk tévútra vezetni [benneteket].

És miközben arra tanítjátok miszionáriusokat, hogy tekintetükkel

ránk összpontosítsanak, tanítsátok meg nekik azt is, hogy soha ne kövessék azokat, akik úgy vélik, jobban tudják, miként kell irányítani az egyház ügyeit, ...mint Mennyei Atyánk és az Úr Jézus Krisztus teszi” az elnöklés kulcsait birtokló papsági vezetők által.

„Szolgálatom során azt láttam, hogy jellemzően azok tévednek el [és] zavarodnak össze, akik igen gyakran ...megfelelnek arról, hogy amikor az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma egységes hangon szól, akkor az az Úr hangja az adott időben. Az Úr erre emlékeztet minket: »...akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz« [T&Sz 1:38].”⁵

Más szavakkal: elhagyják Sion jó öreg hajóját – elmaradnak, hitehagyásba esnek. Tragikus módon gyakran az ezzel járó rövid távú, később pedig hosszú távú, nem tervezett következmények nem csupán rájuk, hanem családjukra is hatással lesznek.

Helyi egyházi vezetőink, csakúgy, mint a viharedzett folyami vezetők, sokat tanultak az élet tapasztalataiból; apostolok, próféták és az egyház más tisztségviselői képezték és terelgették őket; és ami a legfontosabb, maga az Úr tanította őket.

Egy másik alkalommal az idén az egyház fiatal felnőtteihez szóltam a májusi EOSZ áhítat közvetítésén. Ezt mondtam:

„Úgy hallottam, néhányan azt hiszik, hogy az egyház vezetői egyfajta »buborékban« élnek. Amit elfelejtenek, az az, hogy mindannyian tapasztalt férfiak és nők vagyunk, sok helyen éltünk, és sokféle emberrel dolgoztunk együtt. Jelenlegi megbízatásaink szó szerint elszólnak a földkerekség minden részére, ahol a világ politikai, vallási, üzleti és emberbaráti vezetőivel találkozunk. Bár ellátogattunk [vezetőkhez] a washingtoni Fehér Házba, találkoztunk a nemzetek [és vallások]

vezetőivel is világszerte, azért jártunk a világ legszerényebb otthonaiban is...

Ha alaposan végiggondoljátok az életünket és a szolgálatunkat, valószínűleg egyetértetek majd azzal, hogy úgy látjuk és tapasztaljuk meg a világot, ahogy kevesen. Rájöttök majd, hogy kevésbé élünk buborékban, mint a legtöbb ember. [...]

[V]an valami [az egyház vezetőinek] saját és együttes bölcsességében, ami azért vigasztaló kellene, hogy legyen. Mindent megtapasztaltunk, beleértve a különböző törvények és jogszabályok következményeit, csalódásokat, tragédiákat és családtagok halálát is. Tisztában vagyunk azzal, hogy mit éltek át az életben.⁶

Az egyes számú szabály mellett, ahogyan azt én a helyzetünkre vonatkoztattam, tartsátok szem előtt a kettes és hármasszámút is: mindig legyen rajtatok mentőmellény, és két kézzel kapaszkodjatok! Az Úr szavai megtalálhatók a szentírásokban, valamint az apostolok és a próféták tanításai. Tanácsot és útmutatást nyújtanak, amelyeket ha követünk, lelki mentőmellényként fognak szolgálni, és segíteni fognak tudnunk, hogyan kapaszkodjunk két kézzel.

Olyanná kell lennünk, mint Móziás fiai, akik „megerősödtek az igazság ismeretében”. Válhatunk „jó felfogású”, sok mindent értő férfiakká és nőkké. Ezt azzal érhetjük el, hogy „szorgalmasan kutat[juk] a szentírásokat, hogy Isten szavát megismerj[ü]k”⁷.

A szentírások, illetve a múltbéli és jelenlegi apostolok és próféták szavainak kutatása során Krisztus tanának tanulmányozására, megélésére és szeretésére kell összpontosítanunk.

A személyes szentírásolvasás szokásának kialakításán túl Móziás fiaihoz hasonlóan nekünk is „sok imádkozásnak és böjtnek”⁸ kell átadnunk magunkat.

Úgy tűnik, hogy ezek a dolgok, amelyek nem mérhetők könnyen, hatalmas jelentőséggel bírnak. Összpontosítsatok mindig ezekre az egyszerű dolgokra, és ügyeljetek rá, hogy ne vonja el semmi a figyelmeteket.

Mivel több olyan embert is ismerek, akik nem maradtak a csónakban, és nem kapaszkodtak mindkét kezükkel a megpróbáltatások és gondok idején, vagy akik nem maradtak a csónakban a viszonylagos szélcsend idején, megfigyeltem, hogy sokuk elfordította tekintetét az evangélium központi igazságairól – arról, amiért eleve csatlakoztak az egyházhoz, amiért teljesen elkötelezettek és tevékenyek voltak az evangéliumi normák szerinti életben és mások megáldásában odaadó szolgálatuk révén, illetve arról, hogy az egyház miként volt számukra „a lelki táplálás és növekedés színtere”⁹ az életükben.

Joseph Smith ezt a központi igazságot tanította: „Vallásunk alapvető tanítélei az apostolok és a próféták bizonyossága Jézus Krisztusról; az, hogy Ő meghalt, eltemették, és harmadnap feltámadt, és felemelkedett a mennybe; és a vallásunkra vonatkozó

minden más dolog ennek csupán függeléke.”¹⁰

Ha mindig az Úrra összpontosítunk, páratlan áldás ígérését kapjuk: „Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre, tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével. Ha tehát előre törekedtek, Krisztus szaván lakmározva, és mindvégig kitartotok, íme, ezt mondja az Atya: Örök életetek lesz.”¹¹

Időnként hithű utolsó napi szentek és őszinte érdeklődők elkezdnek az alapvető tanítételek helyett a „függelékkekre” összpontosítani. Más szóval: Sátán arra kísért minket, hogy fordítsuk el figyelmünket a visszaállított evangélium egyszerű és világos üzenetétől. Akik figyelme ily módon elterelődik, gyakran felhagynak az úrvacsoravétel-lel, mert kevésbé fontos gyakorlatok vagy tanítások felé fordulnak, sőt, belefeledkeznek ezekbe.

Mások talán a felmerülő kérdésekre vagy kételyekre összpontosítanak. Természetesen az, hogy az embernek kérdései vagy kételyei támadnak, nem összeegyeztethetetlen az odaadó tanítványi mivolttal. Nemrégiben az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvórumának Tanácsa kijelentette: „Megértjük, hogy időről időre az egyháztagnak kérdéseik merülnek fel az egyház tanáival, történelmével vagy gyakorlatával kapcsolatban. Az egyháztagnak mindig szabadságukban áll feltenni e kérdéseket és buzgón keresni a nagyobb tudást.”¹²

Ne feledjétek: magának Joseph Smithnek is voltak kérdései – ezzel indult a visszaállítás. Kutatott, és Ábrahámhoz hasonlóan választ talált az élet leglényegesebb kérdéseire.

A legfontosabb kérdések arra összpontosítanak, ami a leginkább számít: Mennyei Atyánk tervére és a Szabadító engesztelésére. Kutatásunknak azt

kell eredményeznie, hogy kedves, gyengéd, szeretetteljes, megbocsátó, türelmes és odaadó tanítványokká válunk. Hajlandónak kell lennünk – Pál szavaival élve – „egymás terhét hordoz[ni], és úgy tölt[eni] be a Krisztus törvényét”¹³.

Egymás terhének hordozása magában foglalja azt, hogy segítünk, támogatunk és megértünk mindenkit, ideértve a betegeket, a gyengélkedőket, a lélekben és testben szegényeket, a kutatót és a gondterheltet, valamint a tanítványtársainkat – köztük azokat az egyházi vezetőket, akiket Urunk szolgálni hívott el egy időre.

Fivérek és nőtestvérek, maradjatok a csónakban, használjátok a mentőmellényeket, és kapaszkodjatok két kézzel! Kerüljétek mindent, ami elterelheti a figyelmeteket! Ha bármelyikőtök kiesett a csónakból, felkutatunk, megtalálunk titeket, szolgálunk nektek, és visszahúzzunk Sion jó öreg hajója biztonságába, ahol Isten, a mi Atyánk és az Úr Jézus Krisztus állnak a kormányruznál, és a helyes irányba vezetnek bennünket. Erről teszem alázatosan bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* (1997). 82.
2. Brigham Young, "Discourse," *Deseret News*, Jan. 27, 1858, 373.
3. Brigham Young, "Remarks," *Deseret News*, Nov. 18, 1857, 291.
4. Alma 5:26.
5. M. Russell Ballard, "Mission Leadership" (address given at the seminar for new mission presidents, June 25, 2014), 8.
6. M. Russell Ballard: Legyetek nyugodtak és tudjátok, hogy én Isten vagyok! (Egyházi Oktatási Szervezet áhítata, 2014. május 4.); lds.org/broadcasts.
7. Alma 17:2.
8. Alma 17:3.
9. Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma levele, 2014. június 28.
10. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2008). 52.
11. 2 Nefi 31:20.
12. Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma levele, 2014. június 28.
13. Galátziabeliek 6:2.

Richard G. Scott elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A hit gyakorlása legyen elsődleges fontosságú

Az életben tapasztalt minden negatív kihívás ellenére muszáj időt szakítanunk arra, hogy aktívan gyakoroljuk a hitünket.

Amikor Ádám és Éva az Éden kertjében élt, bőségesen megkapták mindazt, amire a napi fennmaradásukhoz szükségük volt. Nem voltak nehézségeik, kihívásaik vagy fájdalmaik. Mivel nem tapasztaltak nehézségeket, nem tudták, hogy boldogok is lehetnek. Sohasem éreztek zűrzavart, így nem voltak képesek békét sem érezni.

Idővel aztán Ádám és Éva megszegte a parancsolatot, hogy ne egyenek a jó és a gonosz ismerete fájának gyümölcséből. Ezzel többé már nem voltak az ártatlanság állapotában. Elkezdtek megtapasztalni az ellentétek tantételeit. Elkezdtek szembekezdni betegséggel, amely gyengítette egészségüket. Elkezdtek szomorúságot érezni, ahogyan örömet is.

Azzal, hogy Ádám és Éva evett a tiltott gyümölcsből, a jó és a gonosz ismerete megjelent a világban. Választásuk mindannyiunk számára lehetővé tette, hogy erre a földre jöjjünk, hogy próbára tétessünk, és megmértesünk.¹ Az önrendelkezés áldásában

van részünk, amely azon képességünk, hogy döntéseket hozzunk, és felelősséget vállaljunk e döntésekért. A bukás tette lehetővé, hogy az életünk során mind boldogságot, mind szomorúságot is érezzünk. Képesek vagyunk megérteni a békét, mert érezzük a zűrzavart.²

Mennyei Atyánk tudta, hogy ez fog történni velünk. Mindez része az Ő tökéletes boldogságtervének. Tökéletesen engedelmes Fia, Jézus Krisztus, a mi Szabadítónk élete által előkészítette az utat, hogy az Ő engesztelése legyőzzön minden nehézséget, amelyet csak megtapasztalhatunk a halandóságban.

Embert próbáló időket élünk. Szükségtelen felsorolnom a gonosz minden forrását a világban. Felesleges leírnom az összes lehetséges kihívást és szív-fájdalmat, amely a halandóság részét képezi. Mindannyian közelről ismerjük saját küzdelmeinket a kísértéssel, a fájdalommal és a szomorúsággal.

Azt tanultuk a halandóság előtti világban, hogy idejövételünk célja az,